

Cá chết, rồi Cộng cũng chết

Bảo Giang (Danlambao)

***Hôm nay cá chết trắng bờ.
Ngày mai cộng sản đến giờ chết theo!***

Lúc đầu, tôi không có ý định viết về chuyện cá chết tràn ở bờ biển Hà Tĩnh-Nghệ An, dù rằng, nó đã và đang làm tổn hại đến đời sống thường nhật của người dân. Tôi không muốn viết gì chỉ vì cái gai nhọn, cái xương cá ngắc cắm ngập vào cổ người dân mình là Hồ Chí Minh, là cái tập đoàn lãnh đạo của nó. Với những cái vảy như Võ tuần Nhân, Trần hồng Hà... thì đáng gì để mà nhắc tới. Nhưng rồi, tôi phải viết. Viết vì nỗi thống khổ của người dân đang bị lớp vảy cá đáng ghê tởm kia gây thêm nhiều bất hạnh. Viết vì nó lại trùng hợp với những ngày tháng 4 đen của 41 năm về trước.

1. Điềm lại đôi nét vào những ngày đầu tháng 4-1975.

- Từ 10/3 – 13/3: CS đánh Ban Mê Thuột.

- Ngày 14/3: rút quân từ cao nguyên về duyên hải.

- Ngày 16/3 đến ngày 1/4: Triệt thoái khỏi Pleiku, Kontum. Máu quân dân miền Nam ngập các tuyến đường 7, 9, 10 vì những cuộc pháo tràn, pháo dập của cộng quân đuổi theo sau. Người ta sẽ không bao giờ có thể thống kê được số nhân mạng của quân dân miền Nam đã chết trên quãng đường chạy loạn này.

- Ngày 24/3: TT Hoa Kỳ Gerald Ford tuyên bố tại đại học Tulane, Louisiana: “Chiến tranh Việt Nam đã kết thúc đối với Hoa Kỳ”. Tin này gây chấn động cho miền Nam Việt Nam. Và cùng ngày 24/3 CS Bắc Việt ra lệnh tổng tấn công.

- Ngày 25/3: TT Nguyễn Văn Thiệu ra lệnh rút lui khỏi Huế. Hàng triệu đồng bào không quên thảm cảnh Tết Mậu Thân đã ùn ùn kéo nhau di tản về Đà Nẵng ngang qua đèo Hải Vân. Rồi Máu người dân chạy loạn loang đỏ ở Tư Hiền, Đà Nẵng, Nha Trang... vì pháo của cộng quân ập theo sau. Không ai, không một sổ sách nào có thể kiểm tra được danh tánh cũng như số nhân mạng đã bị chết chìm trong thảm nạn cộng quân bắn tràn trên đường lộ hay ra cửa biển. Thảm nạn còn tệ hơn đại lộ kinh hoàng vào năm 1972.

- Ngày 21 tháng 4: rút bỏ Xuân Lộc, vòng đai phía Đông Sài Gòn bỏ ngõ...

- Ngày 30-4-1975, vào khoảng 9 giờ 30 trận chiến cuối cùng ở ngã tư Hàng Xanh. Khoảng 10 giờ 30 Sài Gòn rơi vào tay cộng sản.

Ngày 1-5-1975. Miền tây, vùng IV vĩnh biệt những Danh Tướng vì Tổ Quốc... Sông nước Việt Nam từ đây rơi vào vòng tay của tập đoàn cộng phi bắc việt. Câu chuyện này là bài học đắng cay ngàn đời cho Việt Nam. Tại sao? Câu trả lời chính là cuộc sống của người dân sau 41 năm.

2. Chuyện sau ngày Việt cộng nhuộm đỏ Sài Gòn.

Ở trên là những giờ khắc định mệnh tang thương của dân tộc Việt Nam, nơi bị nhuộm đỏ bằng máu và nước mắt cách nay đúng 41 năm. Nay nhìn lại, sự bất hạnh cho dân tộc Việt Nam từ giờ phút ấy không phải chỉ là những xác chết vì tầm pháo và mìn tẩu của Việt cộng gây ra. Nhưng chính là những cuộc pháo cuồng của tập đoàn này đã làm cho tan tành ước mơ Tự Do, Độc Lập, Hòa Bình và Công Lý của người Việt Nam. Dĩ nhiên, nỗi bất hạnh ấy chưa phải là cái đoạn kết mà tập đoàn cộng sản dành cho người Việt Nam. Nó mới chỉ là đoạn mở đầu trong chương xin làm nô lệ cho Tàu cộng theo sách lược của tập đoàn bán nước Hồ chí Minh đang mở ra. Nó mở ra với nhiều thảm nạn cho dân tộc Việt Nam như:

a. Tiêu diệt cuộc sống và nhân sinh quan Tự Do, Độc Lập của dân tộc:

Sau ngày cộng sản chiếm Sài Gòn là cảnh hàng trăm ngàn sĩ quan, công chức của Việt Nam, Những người suốt đời, thậm chí lấy máu xương bảo vệ Tự Do, hoài bão Độc Lập, Tự Chủ của dân tộc Việt Nam bị Việt cộng ô m sủng của Tàu Nga, lừa, càn, đưa vào trong các nhà tù nơi rừng hoang nước độc, không một tiện nghi để sống. Kế đến, là hàng triệu triệu người dân bị chúng truy đuổi ra khỏi thành phố để chúng cướp lấy nhà, lấy tài sản của họ. Rồi hàng triệu, triệu người bỏ nhà bỏ cửa ra đi tìm Tự Do. Hàng trăm ngàn người đã không bao giờ tới bến ước mơ và cũng không có cơ hội quay về nhà. Hàng triệu người khác lại vào tù. Khi ấy, nhìn vào cuộc sống là nỗi bi thương, khôn cùng. Ngó lên, nỗi uất nghẹn sau cùng giết chết cuộc sống của toàn dân Việt là cái lá cờ đỏ của Phúc Kiến lơ lửng được chúng treo lên trên bầu trời Việt Nam. Từ đó, chúng gọi là giải phóng. Nghĩa là, người Việt Nam từ đây được giải phóng khỏi cuộc sống Tự Do, Độc Lập, Công lý và Ám No, Hạnh Phúc, rồi được thay thế theo bối cảnh làm nô lệ cho lá cờ Phúc Kiến của tập đoàn cộng sản bắc Việt.

b. Công bố sách lược trong ý thức cộng sản:

Trong khi người Việt Nam còn bàng hoàng vì cuộc sống bước vào vòng nô lệ. Từng đoàn xe Mô-lô-tô-va của cộng quân vội vàng vào Nam và vơ vét đem về miền Bắc tất cả những gì chúng có thể vơ vét được. Nhỏ thì từ cái đinh, cái bát ăn cơm, miếng ván, tấm tôn. Lớn thì như ranh ngôn chúng loan truyền cho nhau là: Điện Đài Đá Đồng Đạp... Khi ấy, các đoàn đảng viên cán bộ cộng sản từ trung ương cho đến địa phương rỉ tai nhau: Nhớ đấy, trong tay chưa có điện đài đá đồng đạp của miền Nam thì chưa thể thành đồng chí của bác!

Kết quả, sách lược “cướp của người làm của ta” của cộng sản đã tạo nên một cuộc “Đại thắng Mùa Xuân” ở miền Nam. Người dân Nam Việt ngơ ngác rồi kinh hoàng vì những

chuyến xe chở hàng từ Nam ra Bắc trong tiếng cười ngạo nghễ của những hàm răng bừa, được che úp một nửa bởi cái mũ cối! Khi viết, nhắc lại câu chuyện này, tôi không muốn mỉa mai, khinh miệt ai. Nhưng muốn dùng những sự kiện này để chứng minh đây không hẳn là hành động của cá nhân nào, nhưng chính là việc muốn vạch trần ra sách lược “cướp của người là của ta” của cộng sản. Một sách lược do họ chủ trương và thực hiện tại miền nam và sau này nó trở thành sách trị quốc của chúng. Sách lược này, lẽ dĩ nhiên, nó đã và sẽ tồn tại cho đến khi nào cái chủ nghĩa này bị loại trừ ra khỏi xã hội.

Trước những cảnh cướp giựt này, anh em tôi hoang mang hỏi bà cô vừa vào từ miền bắc (tháng 7-1975). Cô tôi bảo: “Thế đã ăn thua gì? Khéo mà cái quần phơi chưa khô cũng đã bị chúng lấy mất”. Anh em tôi phì cười. Cô tiếp: “Nếu mà phải nhốt, thì nhà tù đâu mà chứa. Từ các văn phòng, các cửa hàng các hợp tác xã, từ nha phủ bộ trở xuống sẽ không có một kẻ nào thoát lưới! Nhà đâu mà chứa trộm cướp”. Câu chuyện là thế. Chúng tôi le lưỡi nhìn nhau. Nay xem ra, điều cô tôi nói chỉ là chuyện mở đầu thôi. Tại sao ư? Hãy nhìn căn nhà của Nguyễn Văn Quý, trưởng công an huyện Bình Chánh sẽ thấy cái khả năng “truyền nghề” của chúng ra sao? Lương cán bộ thế nào mà cái nhà như thế? Hãy nhìn lại cảnh cũ xem sao? Có lẽ, không có một vị bộ trưởng, tướng tư lệnh vùng nào của miền nam trước kia mà có được một căn nhà riêng như của viên công an huyện này!

Đó chỉ là một thí dụ nhỏ, trong muôn một để dẫn chứng về nghề của chúng và nói lên cái uất nghẹn đau thương của người dân sống trong nước nô lệ CS ra sao mà thôi. Thực tế, chúng ta không thể kiểm chứng về chúng, và cũng không thể đong đếm được những đau thương mà người dân ngày đêm phải gánh chịu. Chỉ riêng trong tháng này, chuyện cá chết dọc bờ biển miền Trung là một thí dụ.

3. Người ta nói gì về chuyện cá chết?

Có lẽ, một chuyện không ai ngờ được là đứng trên đất nước Việt Nam, đứng trước một tai họa lớn do chính chúng gây ra mà một tên phó Giám Đốc người Hoa, dám vung tay phùng miêng thách đố: “Muốn bắt cá, bắt tôm hay là nhà máy, hãy chọn đi. Nếu chọn cả hai thì làm thủ tướng cũng không giải quyết được”! Hãy hỏi xem, với tư cách nào để y dám nói kiêu trên đầu trên cổ như thế? Hỏi xem, có phải cấp hạng thủ tướng Việt cộng cũng chỉ là tô tở của chúng hay không? Nếu không, Y dám can đảm như thế ư?

Nhớ lại, 41 năm trước, toàn dân trong đau thương khi tập đoàn tay sai của Tàu cộng dập tràn pháo. Nay cũng tháng tư, đau thương cũ chưa quên, lại được tiếp thêm thuốc độc của Tàu. Trước mắt là nạn cá chết dọc biển, sau là đến người Việt Nam ăn cá biển. Câu chuyện này, ai cũng biết thuốc độc từ khu nhà máy Formosa của Tàu thải ra, giống như nhờ bom đạn pháo của Tàu mà người Việt Nam mất Độc Lập, mất Tự Do, tiêu Công Lý. Tuy nhiên, chúng không bao giờ dám nói lên sự thật ấy. Trái lại chỉ là những quanh co dối trá quen mồm.

Tuy nhiên, khi tang thương chưa có dấu hiệu ngừng lại, những cánh chim trời dần thưa thớt và mất bóng dọc theo các làng chài ven biển làm cho lòng người đau xót thêm. Nơi nơi, người Việt Nam ngơ ngác nhìn nhau:

*Đất nước mình ngộ quá phải không anh
Bốn ngàn tuổi mà dân không chịu lớn.*

Ngờ đâu, khi câu hỏi chưa tròn, những cánh tay cầm búa đã vang lên:

“Tắt máy. Tắt máy (im mồm, im mồm) nhá! Đừng hỏi câu đó. Hỏi câu đó là tổn hại cho đất nước mình”! (Võ nhân Tuấn)

Hỡi ơi, người dân đặt câu hỏi với người được coi là có trách nhiệm về chuyện cá chết dọc biển là chuyện rất thường. Có ai ngờ, quan cán nhón khi nghe hỏi, phải lau mồ hôi trán, nói vội một câu rồi bỏ chạy. Họ chạy, người dân biết hỏi ai đây? Họ là quan chức Tổng, Bộ trưởng của nhà nước “độc nập” Việt cộng hay làm quan cán nô lệ cho Trung cộng đây? Xem ra, qua câu chuyện này, người ta hiểu ra rằng: Cái gông trong cổ người dân do Việt cộng trao tặng còn nhẹ hơn Cái ách do Tàu đặt vào cổ của bọn quan cán Tuấn, Hà hay nhóm Trọng Dũng Sang Hùng... nhiều! Tội nghiệp chưa!

Nhớ hôm rồi, sau khi đọc bản tin nhón này, bạn tôi bảo: “loại ăn càn nói bậy này mà xuất hiện ở những nước phương tây như Mỹ Canada, Úc hoặc Anh Đức Pháp... thì Y chưa về đến nhà đã nhận được điện xa thái rồi”. Còn nơi đây, tại sao họ không thể rõ ràng hơn? Hoặc giả, cứ theo lời nhận tội của tập đoàn Formosa kia mà truy cứu. Nên nhớ, khi họ cúi đầu nhận trách nhiệm là đã có đủ lý chứng để buộc trách nhiệm rồi. Bởi lẽ, nếu không làm điều sai trái, họ kéo nhau ra đó cúi đầu làm chi? Chẳng lẽ để diễn tuồng? Chuyện đơn giản là thế, cấp có quyền hạn không biết xử trí thì để họ ngồi ở đó làm chi? Chẳng lẽ:

a. Kẻ ác luôn đi theo cái bóng của nó?

Ai cũng biết, thành phần trí thức xã hội của Việt Nam đã bị đầu tó, đã bị đào tận gốc, tróc tận rễ từ những năm 1953-1956 rồi. Từ đó, hầu như tất cả mọi trí thức vì xã hội, vì con người đã bị tận diệt. Hoặc giả, họ không thể tồn tại để có chỗ đứng trong chế độ CS. Điển hình như những trường hợp Lê thị Công Nhân, Lê công Định, Nguyễn văn Đài... đều bị lớp sâu bọ dùng cái bằng đảng viên để loại họ ra khỏi vòng sinh hoạt của xã hội. Thay vào đó là từng hàng, từng lớp cũng áo giáp cân đai với hàm tiên sĩ, thạc sĩ nhưng do tập đoàn Việt cộng ôn tập, cấp giấy hoặc chụp cho cái nón và nằm dưới sự điều động của chúng. Kết quả, tập thể này được đánh giá như một bày sâu múa kiếm chém người bằng cách này hay cách khác để từng phục cộng sản, phản bội cuộc sống của con người. Để đưa đến nghiệt ngã hôm nay là:

*Đất nước mình ngộ quá phải không anh
Những chiếc bánh chưng vô cùng kỳ vĩ*

Những dự án và tượng đài nghìn tỷ

Sinh mạng con người chỉ như cái móng tay. (Trần thị Lam, Hà Tĩnh)

Lời như thật. Quả là những đấng cay, uất nghẹn. Nhưng cũng đầy mỉa mai khinh miệt. Tuy nhiên, chẳng có gì lạ trên đất nước này sau ngày Việt cộng vào đây. Bởi vì, Phạm văn Đồng, một thủ tướng tại vị lâu năm nhất của cái chế độ ấy đã công bố “định luật” mang tính khoa học XHCN cho dân biết là: “Một ký rau muống có chất bổ dưỡng ngang một ký thịt bò”! Một đất nước với những “thiên tài” bệnh hoạn như thế thì sinh mạng con người dĩ nhiên “chỉ như cái móng tay” thôi, cô giáo ạ! Cô bằng lòng vậy nhé!

b. Loài ký sinh không bao giờ biết đến tội ác của mình.

Những con vi trùng, vi khuẩn như trùng lao trùng dịch, có bao giờ biết đến tội ác của chúng khi chúng tiêu diệt mạng sống con người không? Không, hoàn toàn là không? Chúng hành xử theo bản năng sinh tồn trong dạng chúng được sinh ra. Chúng chỉ có một cái đầu là đục khoét phá hoại nhân sinh bằng phương cách mà chúng đã được sinh ra và tập nghề. Chúng hầu như không hề biết là việc lao đầu vào tìm sống cho mình trở thành một đại họa cho con người. Như thế, “tội ác” của chúng xem ra còn thua kém cái tàn độc, bất nhân, bất nghĩa của những Hồ chí Minh, Trường Chinh... và những cái vẫy của chúng nhiều lần. Kém vì bản thể của các loại vi trùng lao, vi trùng dịch hạch theo nhau nảy nở, thên thang sống và tàn giết đối phương vì bẩm sinh theo giống loài. Trong nó không hề có cái ý thức hủy diệt nhân bản con người như Mác, Lê, Mao, Hồ và đệ tử của chúng. Dầu vậy, con người cũng không bao giờ dung dưỡng khoan nhượng để có cuộc hòa giải và sống chung với loài ký sinh. Nhưng phải tiêu diệt nó. Đó là lý do để bác sĩ Heinrich Koch cũng như Penicilline xuất hiện. Rồi ở Balan, Hungary đã có những Lech Walesa, Németh Miklós đưa trùng cộng sản về bên kia và đem sự sống lại cho con người.

Thế giới đã có nhiều đổi thay, Việt Nam thế nào đây? Liệu có ngủ yên trong đáy mồ cộng sản không? Không, không bao giờ. Tôi tin rằng, chúng ta sẽ không phải nằm chờ trong ngõ tối bi quan. Trái lại, chuyện cá chết dọc bờ biển miền Trung trong những ngày qua, trước mắt là những thiệt hại cho đất nước và nó đang tạo nên thêm những thống khổ cho người dân. Tuy nhiên, khi nhìn vào cuộc xoay vần của lịch sử, chúng ta sẽ thấy đoạn kết tốt đẹp của ngày mai đang đến. Việt Nam sẽ không bao giờ nằm ngủ yên trong ngục tù cộng sản. Cá chết vì thuốc độc của chúng gieo rắc, bản thân của cộng sản cũng sẽ không tồn tại.

Hỡi thanh niên Việt Nam, 41 năm sống trong gông cùm CS đã quá nhọc nhằn khổ đau rồi. Đã đến giờ người Việt Nam phải nắm lấy tay nhau. Hãy đứng dậy đi! Hãy cùng nhau đập nát gông cùm cộng sản để giải phóng Dân Tộc và đem nguồn sống mới trong yên vui thái bình về cho đất nước thân yêu của chúng ta.

30-4-2016

Bảo Giang

<http://danlambaovn.blogspot.com>

Nguồn: Internet E-mail by Vũ Văn Chương chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, May 3, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*